

Það var einn sinni fyrir mörgum
árum að sáða bráttu í geymslu
Kampummi míni, það drógt nokkurt
að setja hana í aftur. Eg vildi bætt
vör að blágráum kettum þann
íom um bráttu náttúra. Eg sá að
vestings dynd var sárnaqant og
kendi samt í byasta um það em
þisa var set vilt og hrædd ummingin
að him flúdi utum gleggum undir
eins og eg leit um. Þak og þá þat
til þragtis að og leit mat um í
Kampumma þafuþrunt neyrdi og
að tala hlýteya til hennar
og elin um þessi lítet ágengt
en að þakum vand hin geyf og spáð
og þar ekki aftur þá okkur með
þess lifði. Þetta er mi þar mála
Sua kemur aðalsagan

2

Það þan þat ið næsta suman i' solkygga
og hita að þessa kemur ian til man
og mjálmán til min bytjandi
og þáttist vitan að hún væri ekk.
söng og skeldr ekk. i' þær haud
hún van auðkunnarleg i' þvinnu
sua þand ey henni mat, hún gæip
græðgis legu til matarins og fól einu
mikil og hún gæit mittu þannar
og hljóf með þat ið, ey stá eftir
undrandi, en að vörum spær þann
þessa aftan og fer einu að, en þá veitir
ey henni aftir þær, þe ey að hún þær
á þad ið þessid og þær im i' þann
þrök þær sem var spítmarusl og
skaan og þan lét hún byati sína
þe ey þá að þan liggan gær þáttan
i' hún hærnu þeyastu ástandi

Hannar fróinn fáturinn var eit son upp
 fgrin allan klav og leid ut eins og
 klumpan af grefti og storknudu
 blodu, þanna la blesat dyrid sárþjót
 og stundi þungan með skæl þanna
 tunguna í gnum munninn
 mig langud. Til að þessa þrautir hann
 og sotti mjólk og vökrati hann með
 þesköt þar til hann gat sjálfur
 lapid með þvi eg hélt undir höfuð
 á hann, síðan gendi eg við fátin
 eftir þvi sem eg gat og hafði vátá
 og þjó svo um hann tí á hólsum
 stöð, svo fór að lokum að fáturinn
 grexi en veltaf var hann hálftan
 þvi hann misti þein in fátin um
 En þvo varu vininn þáðin þjú
 mér meðan þeir lifðu

Olafur J. Þorsdóttir